

Jaume Pomar

És aquí, mirau-lo,
bota damunt l'asfalt el crit terrible
i rebota
d'una paret a l'altra
dins el corredor de la persecució teva,
Joseph K,
i damunt el silenci gelat;
de les paraules obscures
a la xapa de fusta de les portes tancades.
El crit de la gran injustícia...
no cal que hi pensis,
no cal que lluitis.
T'han condemnat abans que et realitzis
per la mort o pel silenci.
T'han condemnat sense motiu
o culpant-te d'un pecat
que podria esser viure,
que podria esser néixer.
La llei està enterrada
sota una nit de plors,
dins papers
que seran matalàs pel teu joc de l'amor.
Que no et falli la intensitat,
ni la llum de la vida,
ni l'amor,
ja que no t'han de deixar
llevar la pols de la balança bruta
o fer causa de vida un discurs
davant ànimes buides,
davant cervells tancats amb pany i clau
o dominats pels jutges
que jeuen amb les dones dels seus subordinats.
Davant l'acceptació dels acusats
(que callen,
no gemeguen,
no criden,
no protesten)
perquè temps molt enrere
consumiren les darreres paraules.
Tu estàs nu contra tot,
nu i tot sol
i lluites,
però cauràs
quan tots et diguin: «Basta!».
És això, tan terrible, que intent dir-te,
Joseph K;
jo que tan bé conec la lluita teva,
Joseph K;
jo que pertany més tost als que han callat,
Joseph K,
als que han callat o als que han fet callar.
Jo,
vull estirar-me encara
dins el llim que m'embruta,
que me guanya.
Vull aixecar-me dret sobre la vida meva
que renega, que plora la buidor,
i vull empenyer fora de mi la covardia

que cada dia em neix amb la tristesa.
Vull enfil·lar-me sobre tot això
i cercar la imatge teva,
la corbata de seda
o el vestit
amb els quals, sense esforç, m'he de trobar
(als passeigs,
als cafès,
a les sortides dels cinemes
o dins les grans empreses que tanquen a les dues
per reprendre a les quatre el que han deixat
i que, donant per viure,
et col·loquen al principi d'una escala
que és la teva
perquè la pugis graó a graó,
i així compren amb paer, la rebel·lia
els que aïllats molt abans, tornaren muda
la seva,
i conserven de tot allò un record
d'adolescència, perduda pels camins irretroables
que els porta al silenci apagat
i obscur,
dins un quotidià dolor, avorrit
de tant sofrir o de no sofrir per tan poca cosa).
No t'he trobat, Joseph K,
ni tan sols dins mi mateix.
Dins el meu pit
s'ha morta
mig ofegada,
mig estèril,
una paraula
que et guardava:
germà.

